

— Як ти почуваєшся? — стомлено запитав Артур, схилившись над чашкою.

У повітрі парувал аромат ягідного чаю. На столі коло чашки була купа різних паперів. Побачивши мій зацікавлений погляд, Артур продовжив:

— Тобі напевно цікаво, з ким я говорив? — він зібрав усі папери та відклав їх у сторону.

— Угу, — відповіла я, сівши праворуч від нього.

— Річ у тім... — він зробив паузу перш ніж продовжити. — Мені повідомили дещо про водія вантажівки з місця аварії. Ти ж, мабуть, не знаєш, що це він подзвонив у лікарню і співпрацював з поліцією. Однак сьогодні вечері він зник невідомо куди і тепер підозрюється у твоєму викраденні.

«Це дивно... Спершу допомагав, а після зник... Хоча... Мене знайшли на трасі. Відомо, що я бігла з лісу. Можливо, мій викрадач це помітив і вирішив збити на машині? Тоді для цього він мав точно знати, що я там пробіжу. Або навпаки, я знала, що він точно буде мене там шукати й зробила це навмисно? Для чого? Щоб мене знайшли? Або щоб його впіймали? Не простіше було зупинити будь-яку машину? Я навіть могла померти. Це або був дуже ризикований хід, або ідеально продуманий план. Ні, мабуть, є щось іще. Скоріше всього, він хотів знайти мене, але випадково збив. Розгубився... Треба було зникнути відразу, а він, мабуть, чекав ідеального шансу. Відомо лише одне, що план, яким би він не був, пішов по зовсім неочікуваному сценарію...»

— Влаго? — перервав мої міркування голос Артура. — Він підозрюється як співучасник, адже у твоєму викраденні, можливо, замішано декілька осіб. Зараз його розшукують, але не турбуйся, тут ти в безпеці.

— У безпеці, кажеш...

Хотіла б я у це повірити, але безпечно я себе не почувала. Особливо, коли від чаю втрачала свідомість і викрасти мене знову не склало би труднощів.

— На цей раз точно, — міцно обійняв мене Артур, але впевненості в його голосі зовсім не було.

— До речі, — я вирішила змінити тему, відсунувшись від Артура, — хто хотів повернути мене назад до лікарні? — суворо запитала я і вже придумала десять різних фактів, щоб мене туди не повернули.

Артур зітхнув. Мабуть, саме це забрало в нього стільки сил.

— Якщо коротко, то в тебе є вибір, — він відклав чашку на край стола та простягнув мені два папери. — Перший — повернутися в лікарню.

— Нізащо! — різко негативно відреагувала я, адже це найгірше, що могло зараз бути. — Я лише звідти й мені вже набагато краще!

— Краще? — посміхнувся Артур. — Тоді ось тобі другий варіант, — він підсунув другий папір.

— Психолог?!

— Так, учора мав бути один, втім, сама розумієш. Тому було вирішено...

— Ким вирішено?! — перебила я Артура.

— Ліза... — зітхнув він.

— Ліза?! — мої долоні стиснулися, а зуби заскрипіли навіть при згадці про неї. — Вона тут яким боком?! Тільки й хоче позбутися мене!

— Влада, — спокійно сказав Артур, узявши мене за руку.

— Що Влада?! — скинула я його руку, вставши з крісла.

— Завдяки Лізі твоя мати прожила на пів року довше!

— Що? — я зупинилася. Артур продовжив:

— Ліза - лікар, вона займалася лікуванням Альони. Але рак був на останній стадії... — кожне слово давалось Артуру насилу і супроводжувалось сльозами.

— Чому ти не розповів це вчора? — підійшла я до тата та обійняла його.

— Вибач, — витер він сльози. — Ти ще вперше важко перенесла цю новину, і нагадувати тобі про це було занадто...

Я відступила та сіла назад на стілець. Все якось занадто... Ліза ще й лікар...

— Пригадую той день. Ти так само сиділа тут, поринувши у свої думки, хоча на душі тобі було важко. Пробач мені, тоді я не зміг бути поряд, але зараз я тут, — він хотів підійти до мене, проте я зупинила його.

— Не потрібно. Залиш мене краще одну, а щодо вибору... — я зробила паузу, знаючи, що відповім, адже вибору, як такого, не було. — Нехай буде психолог. Усе ж краще, ніж

повернутися в лікарню.

— Я радий це чути. Можливо, тобі ще щось треба?

— Так, хочу дещо прояснити...

Була одна деталь, що не давала мені спокою. Поведінка Артура, його міміка, слова, те, що він робить все навмисно. Усе це нестерпно бісило!

— Ти ж намагаєшся бути добрим? — запитала я, подивившись у його карі очі. — Як я зрозуміла, раніше стосунки в нас були не найкращі. А зараз ти намагаєшся бути добрішим і приділяти мені більше уваги...

— Влада! — його тон змінився. Він явно був проти того, щоб я продовжувала говорити. Тільки мені вже було все одно.

— Ти зник у перший же день мого повернення! — стукнула руками я об стіл. — Приставив Єна!

— Досить! — він прокричав так, що, мабуть, крик дійшов до моєї кімнати. Це запалило щось всередині мене. Я хотіла ще більш продовжити особливо після його наступних слів: — Є речі, яких тобі не зрозуміти.

— Невже?! — вскочила я зі стільця. — А, ну так! Я ж маленька дівчинка, яка нічого не розуміє! Давай тоді пристав до мене ще двох няньок, які за мною всюди будуть тягатися. Раптом я забуду, як ходити! Краще вже залишив би мене одну, а стривай, раніше так завжди було! Зараз просто знайшов інший підхід, а як не вийде...

Тріск

Від нашої сварки чашка чаю, що стояла на краю стола упала на підлогу. Артур відразу побіг до мене, але я рефлекторно встала в захисну стійку. Навіть тато подібного не очікував, через що зупинився на пів шляху.

— Вибач, — Артур опустив погляд на тремтячі руки, бо лише сліпий не помітив би, що я була готова захищатися від обіймів. — Мені, мабуть, краще піти... Поговоримо завтра.

Я хотіла сказати «стривай», але не змогла. Лише дивилася на силует Артура, що стрімко віддалявся. Аж поки не лишилася одна. Знову. І цього разу винною була лише я...

— І що це на мене найшло? — запитала я сама в себе, дивлячись на розбиту чашку. — Ще й апетит зник...

Прибравши на кухні, я повернулася до кімнати, лягла в ліжку й витріщилася на стелю.

— Я ж знала, до чого приведе моя суперечка, — закинула я руку на чоло та продовжила: — Втім, зупинятися не стала, домагаючись цього ефекту. А тепер? Для чого це все було?

Я повернулася на інший бік, і мені, зрештою, пощастило заснути.

Прокинулась я в тому ж положенні, як і лягла. За вікном була темна ніч. Виходить, довго я не спала і годинник на телефоні підтвердив це.

«Пів на шосту. Мм? Два нових повідомлення. Мабуть, це тато?»

Однак вони були від зовсім різних людей. Це ті так звані «друзі»? З надією на це, я відкрила перше повідомлення.

«Привіт, Владо!

Чув тебе виписали з лікарні, вітаю! Ми тут з групою сильно переживали за тебе й дуже раді, що все обійшлося. Сподіваємось, ти скоро повернешся до навчання! Говорити, хто це, поки не буду. Спробуй згадати, невже ти забула мене? Пострибунчика?)»

— Пострибунчик... — я закинула голову назад, намагаючись щось згадати. — Не пригадую... І нащо було писати годину тому та ще із цим «згадай», краще й не придумаєш...

«Привіт, Пострибунчику, на жаль, я нічого не пригадую, але буде цікаво зустрітися з усіма вами. Поки що не знаю, коли повернусь до навчання.... О! В мене ідея! Чому б вам не прийти до мене та не допомогти щось пригадати? Можна навіть сьогодні, пригощу чаєм, в мене його на всіх вистачить».

Надіславши повідомлення, я відкрила друге. Це була звістка від мого психолога. Він написав, щоб я додала його до контактів і що сеанс почнеться сьогодні о 12:01. Чому саме цей час для мене залишалося загадкою, як і його ім'я. І чому їм двом захотілося написати саме вночі? Гаразд, нехай ще одnogрупник, але психолог? Я не відповіла йому і не додала в контакти. Він міг принаймні представитись, а там можна було б і подумати.

Далі я вирішила попросити вибачення в Артура, однак не зуміла надіслати повідомлення. Звісно, я винна, але й він теж. Краще буде зробити це при зустрічі.

— Важко... — затрусила я головою, намагаючись привести себе до ладу.

Аж раптом я згадала про детектива. Він мав дістати фотографії. Я вже збиралася йому подзвонити, але згадала про час.

«Краще буде надіслати повідомлення».

Запитавши про фото, я відкинула телефон й пішла в душ.

Тух! Тух! Тух!

«А? Що за шум?»

Я уважніше прислухалася. Це «щось» було схоже на стук молотка, ніби забивають цвях десь на першому поверсі.

«Мабуть, Єн. Але навіщо?»

Мені стало цікаво, що можна забивати зрання. Накинувши на себе рушник, я вирушила вниз. На щастя, шукати довго не довелося. Єн вчасно опинився біля сходів, ніби знав, що я не сплю та йду сюди.

— Доброго ранку, Єне. Ви хоча б спали сьогодні? — запитала я й швидко оглянула його.

Як і вчора, на ньому був костюм. Цього разу синього кольору. У нього, окрім костюмів, більше немає одягу? На лівій руці була подряпина, як від скалки. А темні сині кола під очима свідчили, що він або взагалі не спав, або зовсім трішки. Однак зізнаватися в цьому не бажав.

— Доброго, — кивнув він, — спав і... — Єн протягнув «і», замислившись на секунду. — Не думали спочатку одягнутися? — прокоментував він мій вигляд. Я стояла перед ним в одному рушнику.

— Мені і так добре, — прикусила я губу, уважно спостерігаючи за його реакцією. Однак Єн залишався повністю холоднокривим.

— Якщо так, тоді добре. Я піду, — спокійно, без жодних проявів фальшу відповів він та пішов на кухню.

«Що ж змусило його стати таким? Неможливо, щоб людина була настільки беземоційною. Випадок із квітами точно не причина цього».

Скориставшись відсутністю Єна, я вирішила піти і перевірити, чи не з його кімнати лунав стукіт. На диво, двері були відчинені.

«Невже почувши мої кроки, він вибіг, щоб перехопити мене? Хоча ні, тоді він не пішов би на кухню. У такому разі швиденько огляну все всередині».

За розміром кімната була майже як третина моєї. Ліжко так само біля вікна, по кутах від нього тумбочки. З одного боку була одна величезна шафа на всю стіну, з іншого — стіл і два диванних крісла.

Найбільше привернула мою увагу криво повішена картина, на якій були зображені люди, відвернуті спинами. Усього їх було п'ятеро і, якщо судити по волоссю, двоє з них були дівчатами. Але мене зацікавили не вони, а старий будинок, у вікнах якого було безліч дзеркал. Здавалось, що у віддзеркаленні можна було побачити себе. Це створювало містичну атмосферу.

Я опустила погляд на стіл і дещо змусило мене подумати про Єна зовсім не в позитивному сенсі. У відчиненій тумбочці лежала напівпрозора тека з документом, на якому знаходилась моя фотографія та ім'я: «Владислава Нейа».

«Навіщо Єну мої документи?»

— Що Ви тут робите?! — підвищеним тоном запитав Єн. Я налякано підскочила на місці.

«Дідько! Зовсім забула про нього. Виглядає, наче як завжди, але тепер цей «спокій» лише підвищив рівень моєї тривоги. Можливо, вдасться розговорити його?»

— З Вами все добре? — вже спокійним тоном запитав Єн, зробивши невеликий крок до мене. Я відступила, поглядаючи то на нього, то на теку.

— А-а-а... Я зрозумів, — помітивши мій погляд, прокоментував він та розслаблено підійшов до тумбочки.

Я могла б з легкістю скористатися цієї можливістю для втечі або чогось іншого, але моя зацікавленість була вища, а серце неймовірно приємно билось, як у сні з собаками.

Забравши теку, Єн сів за крісло та поклав її на стіл.

— Це Ваша медична картка. Не знаю, що Ви собі встигли нафантазувати, — він підштовхнув медичну картку до інакшої сторони столу, — але нічого з того не правда. Артур передав це мені, — він указав на теку, — щоб я потім передав психологу, який прибуде сьогодні.

«Невже дійсно все так?»

Я водночас хотіла й не могла повірити Єну. Однак згадавши, що змусило мене сюди прийти, я запитала:

— А що за шум був нещодавно?

— Ремонтував дах для риб.

— Дах? Для риб? — я витріщилася на Єна.

— Так, на кухні. Ви ж бачили там акваріум, то тепер він знову «ожив».

«Ні, звук явно був звідси. Це місце якраз знаходиться під ванною. Акваріум, імовірно, лише частина того, що він робив».

Однак я вирішила не говорити про це. Нехай гадає, що я нічого не підозрюю. З цією думкою я повернулась назад до себе. Зараз я найбільше шкодувала про те, що не подивилася за картиною. Цілком можливо, що шум і картина були пов'язані чи то між собою, чи то із тим, що могло приховуватися за нею.

Я думала над цим не менш як годину. Потім прийшов Єн та покликав мене снідати. Я відразу пішла на кухню.

— Та! — радісно крикнула я, побачивши живий акваріум з рибками, і, як мале дитя, почала стукати нігтем об скло, щоб привернути увагу рибок.

— Артур знав, що Вам сподобається, — прокоментував мою реакцію Єн.

— Коли Ви встигли? — повернулась я до Єна, який ніс яєчню з беконом та чай. Багато чаю! Дійсно багато, не менше восьми чашок. — До нас прийдуть гості?

Я ніяк не могла уявити, що стільки можна випити одній людині. Навіть враховуючи Єна, нас було всього двоє на вісім чашок чаю!

— А, це Артур попросив. Учора завдяки запаху Ви згадали про ліс і він мене попросив, щоб я дав спробувати інші смаки. На жаль, тут не всі види, але, гадаю, і цього поки вистачить, — він продовжив наливати воду в кожную чашку, з якої відразу підіймався пар. Різні запахи як один поступово доносилися до мене, але не змішувались, що було дивно.

— Спробуйте, — він протягнув мені першу чашку.

— Обліпіха? — понюхавши чай, запитала я. Єн кивнув. — Ви так і не відповіли, коли встигли

«відновити» акваріум? — я хотіла зробити ковток чаю, але він був ще занадто гарячим. Тому я продовжила тему з акваріумом.

— Я підготував усе ще о п'ятій ранку, а риб доставили десь після шостої.

«П'ята ранку? Хіба Єн не робив акваріум, коли я була в душі? Він вже забув про це?»

Звісно, наголошувати на цьому я не стала. Нехай усе залишається, як є. Я продовжила нюхати чай, поки не дійшла черга до сьомої чашки.

— Все! Досить з мене цих запахів!

Я відсунула чашку трохи далі від себе, адже чаєм назвати це було важко. Запах нагадував гниле листя. Єн стверджував, що це лікарський чай. Однак його краще взагалі не нюхати та забути, що він існує. Добре, що я поїла перш ніж почати нюхати кожен чай.

— Але це остання чашка, він майже без запаху, — запевнив мене Єн, махаючи руками над восьмою чашкою, щоб донести до мене запах, якого не було.

— Ти вже говорив так!

Я відійшла якомога далі від столу, щоб оговтатися від усіх запахів, але тіло ніби перестало слухатись мене.

«Ні! Невже знову?!»

«Де це я? Знову ліс?»

«Я йшла, але куди? Земля не рівна і запах чаю, він манить мене».

«А? Підвал? Безліч різноманітного одягу? І, людина... Я бачу людину!»

Коли я помітила силует людини, мене відразу перенесло до нього, але сам силует при цьому зник. Залишився лише стіл з якимись документами та чашкою чаю із точним запахом останнього, лікарського, який дав мені Єн.

Слідом мене перенесло до столу. Контроль над тілом повернувся, і я відразу взяла один із документів, на якому було написано «Коштовне каміння».

«Те, що було викрадено?»

Я збиралася відкрити документ, однак тут прозвучав голос Єна.

— Влаго?

«А? Фу! Що за запах?!»

Тріск

«Ні! Не зараз! Що там написано?»

Різкий запах змусив мене прийти до тями.

Я розплющила очі. Єн стояв наді мною, простягнувши невеликий флакон із чимось до мого носа. Він мав нестерпний запах, гірший навіть за той чай.

— Фух, я вже боявся, що Ви не отямитесь, — видихнув Єн, закривши флакон, на якому було написано «нашатир».

— Дідько!

— Влаго? — стурбовано запитав Єн.

— Вже нічого, — відповіла я, вставши з підлоги. — Я до себе. І так, я в порядку.

Єн не став мене зупиняти. Лише провів стурбованим поглядом. Утім, мені було не до нього. Я могла згадати щось важливе, але Єн перервав мене. Повернувшись до кімнати, я взяла телефон, відкривши «записник», і стала все занотовувати.

По-перше, ліс. Він дуже великий, якщо досі не знайшли підвал. Хоча, можливо, він існував лише у моїх спогадах.

По-друге, силует людини в підвалі. Поки що не зрозуміло, чоловік це чи жінка.

По-третє, чай та купа документів, з яких, як мінімум один, був пов'язаний з коштовним камінням.

По-четверте, запах чаю викликає спогади. Поки невідомо, який саме, а, можливо, існують й інші фактори.

І по-п'яте, в підвалі була купа одягу. Але це ще не точно. Цього разу я не встигла все оглянути. Якщо б я тільки могла повторити свій транс...

Точно! Психолог. Він мав знати, як вводити людей у транс. Я поглянула на годинник. Було лише пів на одинадцяті...

Раптом надійшло нове повідомлення.

Від: Пострибунчик.

«Хе, вибач, але це була формальність. Чесно кажучи, мене змусили тобі написати, вибач».

— Він це серйозно?! Краще нічого не писав би! — прочитавши повідомлення, я відкинула телефон, який відразу завібрував.

Бзззз!

«Що? Нащо мені телефонує Єн?»

— Так, Єне? — відповіла я на дзвінок.

— Тут прибув детектив, говорить, що Ви його запросили, це так?

«Прийшов? Хіба я не говорила лише перекинути фото?»

— Влаго?

— А! Так, впусти його, вже спускаюся, — я вирішила погодитися із видуманою історією детектива.

— Доброго ранку, Влаго. Тобі вже краще?

Детектив сидів на тому ж місці, оглядаючи мене з ніг до голови. Він усміхнувся. Я теж не змогла стримати посмішки.

Детектив (краще мені було його називати так, ніж Андрій) був одягнений, як зазвичай. Здавалось, що у нього, окрім цього одягу, нічого більше немає. На пару з Єном. Я була одягнена в якусь блузку в клітинку, що знайшла в шафі, й джинси.

— Доброго. Вже краще. Ви принесли те, що я просила?

— Так, ось.

Детектив обережно розклав на столі декілька фотографій із зображенням шосе та лісу, що був неподалік. Але це не ті, що були раніше, а нові, сьогоденні знімки. Єн оглянув їх, але не став нічого питати про фото, тільки перед виходом нагадав, що буде у себе в разі чого.

Я взяла першу фотографію, де був ліс. Мені потрібно було побачити дерева і, хоч це було дивне прохання, але детектив виконав його. Я чітко запам'ятала дерева навколо підвалу, які наснилися мені. Потрібно було тільки знайти схожі, щоб впізнати те місце.

— До речі, що змусило Вас прийти так рано? Тим паче Ви встигли зробити фото, невже тільки й чекали на це?

— Ха, ні. Просто змінилися плани. Краще скажи, навіщо тобі ці фото? Ти раптом не проводиш власного розслідування?

Хоч звучало це як питання, але він зрозумів, що я займаюся саме цим. Або, як мінімум, планую зайнятися.

— Це може бути небезпечно для тебе. Ми досі шукаємо того виродка, — детектив напружився, ніби стримуючи гнів, але швидко взяв себе в руки. — Вибач.

Напевно, він помітив мій погляд. Та мені було цікаво запам'ятати, як виглядає і поводить себе його тіло. Втім, це ще не все. Щось дуже знайоме було у ньому, однак, що саме, я не могла пригадати.

— Ні, це мені потрібно просити вибачення. Просто...

Детектив нахилив голову вбік, очікуючи продовження, якого не послідувало.

— Просто що?

— А? Та так, нічого. Це фото, — я вказала на зображення того самого лісу, але зробленого в іншому місці. — Наскільки це далеко від шосе?

— Це? — він взяв його в руки, попередньо перепитавши. Я кивнула. — Наскільки пам'ятаю, — він пригладив свою бороду, якої не було, — приблизно вісім хвилин пішки, а що?

— Ми можемо туди зараз поїхати?

— Що?! — здивовано подивився детектив на мене.

— Що? — перепитала я.

<http://tl.rulate.ru/book/89711/2870651>